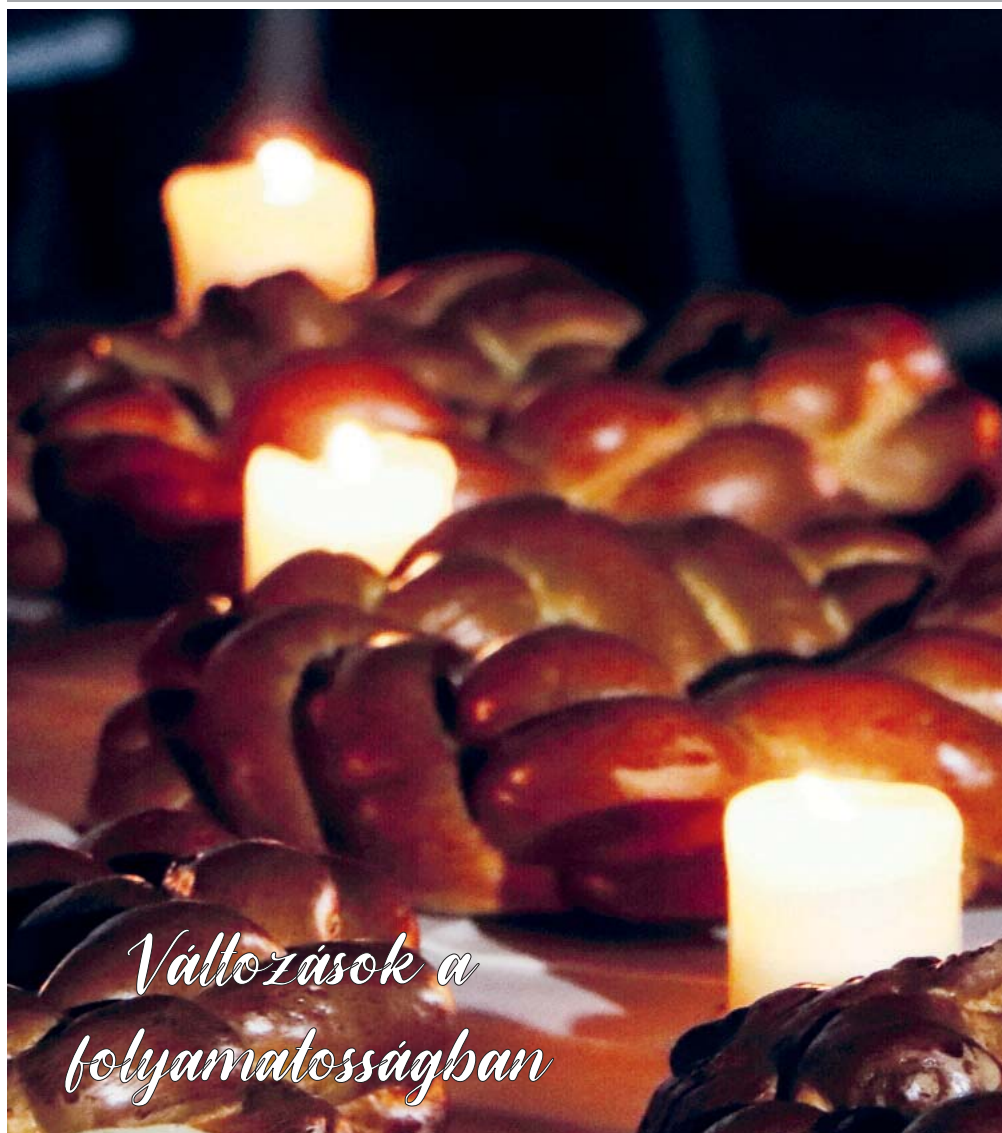

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2023/9

*Változások a
folyamatlanságban*

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Huszonhetedik többgenerációs táborunkat 284 fővel, köztük 29 első táborozóval tartottuk Fel-sőtárkányban (összesen 296 fő fordult meg a táborban a hét során). A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanosokból, 62 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 34 év volt. A legfiatalabb közel 6 hetes, a legidősebb 82 éves volt. A tábor lakóinak 48%-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: **Változások a folyamatos-ságban**

– *Hogyan maradhat meg a szabadulás öröme?*

– *A változások hogyan formálhatnak minket?*

– *Magányosan vagy közösségben?*

– *Hol és hogyan lehet töltekezni?*

– *Változások a folyamatos-ságban*

A témáról délelőttönként 17 bibliakörben beszélgettünk. Esténként Mózes II. könyve alapján szólt az Ige.

Idén 293-ra emelkedett a „csupros atyafi-ak” (tizedszer táborozók) és 60-ra a húsz táborban részt vettek száma, utóbbiakat igés kancsóval köszöntöttük.

A hét több mint 11 millió forintba került. Missziós és szociális támogatást 50 fő kapott tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

Püski Lajos lelkész

Nagyon jól éreztem magam az első gyülekezeti táboromban. Jó volt, hogy közösségben lehettünk. Tetszettek a délelőtti csoportban az érdekes feladatlapok. Nagy élmény volt a nagy melegben a medencében csobbanni. Élveztem az áhítatokat, ahol sokat énekel-tünk Istennek. Délutánonként jókat ját-szottunk a barátnőimmal és a testvérem-mel. Szeretnék máskor is jönni.

Kovács-Győri Réka, középhittan

Nagyon szeretek a délelőtti foglalkozásokra járni. Csilla néni nagyon kedves. Nagyon sokat megtudtam tőle Mózesről. A legjobban az tetszett a táborban, amikor Csilla nénivel és a gyerekekkel az udvaron játszottunk. Emellett a kisvasút tetszett még nagyon. Új barátokat is szereztem a táborban, ahova jövőre is szeretnék eljönni.

Vaszkó Márton, középhittan

Témafelvezetés

Az idei gyülekezeti nagytáborba édesanyámmal és immár két kisgyermekünkkel, Borókával és Botival érkezünk, utóbbiak koruknál fogva a bölcsődei csoportba kerültek. Boróka, aki a fél kilences istentiszteletről már jól ismerte Barbi nénit és Ármin bácsit, illetve a kisfiukat, Edit, már nagyon várta a tábort, a bölcsis csoportfoglalkozásokat. És mi, szülők is nagyon szerettünk volna már a felnőtt csoportbeszélgetéseken részt venni.

A bölcsis gondozók az árnyas fák alatt egy jó nagy területet biztonságosan körülhatárolva alakítottak ki egy „bölcsődét”. A területet pikniktakarókkal, gyerekhintával, hangszerekkel, játékok sokaságával tették még inkább gyermekbaráttá. Minden délelőtt felcsendült a gitár hangja, régi-új gyerekdalokat tanultak a kicsik, majd bibliai történetet hallgattak és dolgoztak fel kézműves foglalkozással. Sorolni is nehéz: Noé, hajófestés vászonra, Ármin-Góliát megdobálása papírgalacsinnal, nézték, amint elúszik a homokra épült ház. A délelőtt folyamán pedig még valami finomságot is csemegézhettek. Hálás szívvel gondolok Barbira, Árminra, Csillára, Icusra, Idára és minden kedves gyülekezeti testvérré, akik nem csupán megőrizték a csemetéinket, amíg mi lelkileg töltődünk, hanem szeretgették, dédelgették, vigasztalták őket.

A változások körülfonják jelenleg a mindennapjainkat, egy állandó pont azonban a nyarainkban a gyülekezeti tábor, nagy öröm számunkra, hogy már kétgyermekes családként járhatunk táborozni.

*Bertha Boróka és Botond, Bölcsőde (a nevükben szüleik:
Deák Ágnes és Bertha Zoltán)*

Tizenegyedik táborom. Felsőtárkányban a harmadik. Szinte már hazamegyünk. Ismerős az út, a fák, az erdő illata, a napirend, az énekek, a gyülekezeti testvérek, a lilahagyma átható illata a Teaházban. Minden évben várjuk és megyünk. Szeretjük az állandóságot, de tudjuk, ez a hét is új, nem várt élményeket tartogat számunkra.

Mint minden pedagógus és munkában megfáradt ember, mire eljön a várva várt szabadság ideje, valami egészen mással szeretne foglalkozni, mint a megelőző hónapokban. Felém is elhangzott a kérdés: Te ott is dolgozol? Akkor ez neked nem is pihenés!!? Nem dolgozom. Szolgálók. Igen, elengedem a délelőtti csoportos beszélgetést, amit szeretek. Készülök, tervezek, figyelek, reagálok, tanítok, vezetek, játszom, éneklek, gondozok, vigasztalok, bátorítok, szeretek, dicsérek... Csillogó szemek, mosoly, nevetés, odabújás, ölelés, őszinte megnyilvánulások és sok új ismerős a jutalmam.

Az én morzsáim (tenyerembe nem is fér, de lelkemben hordozom): egy kislány kijelentette, most már ebbe az óvodába szeretnék járni. Egy kisfiú egyik délután berobogott a szobánkba, markában egy csokiskekszet hozott nekem. Csodálatos trombitakoncertet hallgathattunk egy kisfiú előadásában.

A gyerekeknek feltett kérdésemre, hogy mi volt a legjobb a táborban, a medencézés mellett két dolog hangzott el legtöbbször: barátokat szereztünk és együtt voltunk a családdal. Nagy örömmel hallottam ezt a mondatot is: jó volt az óvodában lenni.

Szeretek táboróvónéni lenni! Hálás vagyok Istennek, hogy erőt adott a felkészüléséhez, és velünk volt a héten is.

Mile Anita, Óvoda

A gyülekezeti táborban töltött héten a jókedvünk a csúcson volt. Az első naptól az utolsóig nagyszerűen éreztem magam. A kedvenc programom a sok énekléssel teli reggeli és esti áhítat volt. A pólófestés, a gyöngyfűzés, a gyertyavirág- és a könyvjelző-készítés, valamint a csillámtetoválás során kreatívkodhattunk. Kedden a kisvasúttal csodás túrát tettünk, amely nemcsak a látvány, hanem a társaság miatt is különleges volt. A frizbi és a számháború jól megmozgatott minket, amellett, hogy igazán jól szórakoztunk.

A csoportbeszélgetések emlékeztetések maradtak, komoly témáink voltak. Anikó néninek hála, mindannyian kibontakozhattunk, és mindenki elmondhatta a saját véleményét, ezekből sokat tanultam. Esténként a Teaház várta a táborlakókat. Zsíroskenyér és tea mellett jókat beszélgettem és társasjátékoztunk. Az egyik este én is segítettem a teaházi szolgálatban. A hét fénypontját a szombat esti Táborgyertya és kalácstörés adta. Előtte a fiatalok műsora mindenkit megnevettetett. A táborban új embereket ismertem meg, új élményekkel gazdagodtam, és mindemellett sokat imádkoztunk. Remélem, jövőre is lesz lehetőségem eljönni a táborba, immár ifisként.

Gyimóthy Anna Kincső, Nagyhitán

En is, mint sokan mások, már tavaly júliusban, amint vége lett a tábornak, már a következőt vártam. Egy pillanatra sem kellet csalódnom az idei tábor napjaiban. Ez volt az első ifis táborunk Filemon ifiként. Új dolgokat tapasztalhattunk meg, amikről az eddigi években csak álmodtunk. Az egy szobában alvás barátainkkal, mélyebb, „zártabb” közösség, az idősebb ifisektől kapott szeretetet, nyitottság (érezhető befogadás) és sok más dolog. Utólag visszagondolva nekem ez jelentette a szabadságot. Számunkra a hét a közösségépítésről is szólt. Leginkább az éjszakai csillagnévezésekkel tudom bemutatni, amikor a sötétben egymáshoz bújva, közös pokrócokkal egymást betakarva beszélgettünk, játszottunk, vagy csak feküdtünk a csöndben, Isten csodálatos teremtményében gyönyörködve. Bár első nap még mindenki volt egy apró feszültség, ifivezetőinkkel, Ancsival és Balával mégis gördülékenyebben mentek a csoportbeszélgetések, mint gondoltuk, és a hét során ők is barátainkká váltak. Mély, érdekes és vicces beszélgetéseket élhetünk meg nap mint nap. Már most várom a 2024-es folytatást.

Püski Borbála, Filemon ifi

Nekem a táborban minden tetszett. Legjobban a Kishittan, a színezés és a jutalomosztás. Utána a második legjobb a medencézés, a harmadik legjobb a vonatozás. Köszönöm szépen Lajos bácsinak, Ildikó néninek és Judit néninek, hogy ott lehettem a táborban anyával, Esztivel, Lillával, Mamáékkal meg az unkatesómékkal. De sajnos Lajos bácsi ahogy tavaly, idén is elfelejtette hozni a csoportképhez a 2023-as táblát.

Diviánszky Bátor, Kishittan

Lzgatottan és kipihenten érkeztünk a táborba, amit nagyon jól tettünk, mert az elkövetkezendő egy hétben nem számíthattunk sok alvásra. Miután megláttuk a szobabeosztást a lányokkal, vidáman léptünk be tízszemélyes szobánkba, ahol csak mi öten voltunk, Esztifisek. Így senkit sem zavartunk reggeli ébresztő hagyományunkkal, miszerint aki leghamarabb felkel, az ébreszti a többieket a „Pál, Kata, Péter, jó reggelt!” dallal, elég hangosan ahhoz, hogy mindenki felkeljen rá.

Azt hiszem, így, hogy egy hétig együtt laktunk, sokkal közelebb kerültünk egymáshoz is. És ez elmondható az egész ifinkról. Mert amíg tavaly inkább csak ismerkedtünk egymással és játszottunk, idén már mindenki elég érett lett ahhoz, hogy mély beszélgetések is legyenek a délelőtti alkalmainkon, amik jót tettek a közösségnek. Nekem az egyik kedvenc részem a napból az ebéd volt. Nem igazán az ebéd tartalma miatt, hanem mert mindig együtt mentünk ebédelni az egész ifivel. És igazából meg se beszélünk, csak szinte evidens volt nekünk, hogy minden délben a „helyünkön”, az ebédlőben beszéljük meg a dolgokat. És persze Táborgyertya után nem maradhatott el egy kis szülinapi pizzázás sem. Köszönöm Istennek az idei tábor, az élményeket, és a legjobb közösséget, aminek a részese lehetek.

Vaszkó Zsófia, Eszter ifi

Egy forró nyári napon végre megérkezhattunk egy kellemes, légkondicionált busszal kedvenc táborhelyünkre: Felsőtárkányba. Hamar jó hangulat támadt a beköltözés során. Jó volt újra látni minden arcot az ifiből, és újakat is megismerni. A napok a reggeli után áhítattal indultak, ahol igével és énekszóval adtunk hálát. A hét ikonikussá vált mondata: „Változások a folyamatosságban”. A színes délelőtti csoportfoglalkozásokon sokat játszottunk, nevettünk, kreatívkodtunk, mélyebb beszélgetésekbe bonyolódunk és még egy „presbiteri gyűlést” is tartottunk. Az együtt töltött idő alatt lelkileg is felfrissültünk és Istennel is építettük kapcsolatunkat. Szülinapost és névnapost is ünnepeltünk, még tortát is készítettünk. A délutáni programok közül a kedvenceim a túrázás, a szurkolás, a számháború és a frizbizés voltak. Még fára mászni is megtanultam. Esténként sokáig fent voltunk, és csodáltuk a csillagokat, történeteket hallgattunk, a Teaházban társasoztunk. A hét sebesen elrepült, s mire észbe kaptunk, elérkezett a búcsúzkodás ideje. Ám nem váltunk el egymástól hosszú időre, hiszen nemsokára találkozhatunk újra a gyülekezetben az ifis alkalmakon.

Széles Hanna, Círus-Dániel ifi

Círus-Dániel ifi

Nehéz hol elkezdenni, s egyáltalán szavakba önteni a tábor hangulatát, lelkületét. Egy kis menekülés a zajos és gyors hétköznapiakból a meghittségbe? Avagy netán egy jó közös, aktív nyaralás? Esetleg lelkigyakorlat? Ahogyan ezt mostanság mondani szokás: három az egyben.

Ezen a nyáron, konfirmációmát követően, eljutottam a sok mindenki által dicsért és javallott táborba. A laikusok ismerethiányból fakadó szkepticizmusával érkeztem a buszhoz egyik legjobb barátommal. Már az első este és a következő napokban igaz barátokra leltem, akikkel meglepő módon szinte minden gondolatunk egy töről fakadt, s néha megszólalni sem kellett emiatt. Ilyen társak nem hullanak az égből. Lelki megnyugvásra is találtam, ahogyan egy túlevelű erdő a friss hótakaró alatt.

Minden alkalom olyan volt, hogy önként és dalolva mentünk rá, nem pedig a kötelező jellege miatt. Észre se vettük fáradtságunkat a nap végén sem, s az egy hét egy hosszabb nappá zsugorodott, akár csak a tavaszodó éjjelek.

Lelki edzőterembe csöppentem, ahonnan üdén és örök emlékekkel feltöltve érkeztem haza. A hely fogyta miatt nehéz lenne ezt a hetet jobban összefoglalni, amint azt már az egyik deuterokanonikus könyvben megírták az igaz társakról: „A hűséges barát erős támaszod, vagyont talál, aki ilyen baráttra szert tesz. A hű barátnak egyszerűen nincsen ára, nincsen, ami vele értékben fölérne. Mint az élet balzsama, olyan a jó barát; akik az Urat félik, találhatnak ilyet.” (Sirák fia könyve 6,14-16).

Balogh László, Fiatal felnőttek köre

Mint minden évben, idén is nagyon vártam már a nyári „nagy” szabadságomat, három hetet távol a munkahelyi és a mosok-főzők-takarítók-vásárolók-gyereket pesztrálok mókuseréktől. Alapjáraton nincs problémám a dolgos hétköznapokkal, viszont testünknek-lelkünknek határozottan jól esik egy kis szünet.

Ennek a feltöltődésnek egyik fontos eleme a nyári többgenerációs nagytábor, amit már 13 éve illeszttek be a nyári programok közé. Nagyon különleges ez a tábor, mert sehol sem érzem olyan erősen Isten jelenlétét és a közösséget Isten népével, mint ezen a helyen/hegyen. Így lehetett ez Mózessel is, mert az Úr minden áldott nap ott volt vele, de lefogadom, hogy ő is akkor érezte magát legközelebb Istenhez, amikor a pusztából felkaptatott a hegyre, és Ővele beszélgethetett.

Ismét megkaptuk a lehetőséget arra, hogy tanulhassunk és épülhessünk. A szolgálatok által nagyon sokféleképpen szólítottak meg minket. A zenészek szolgálata különösen tetszett, és annak is nagyon örültem, hogy sok testvért közelebből is megismerhettem.

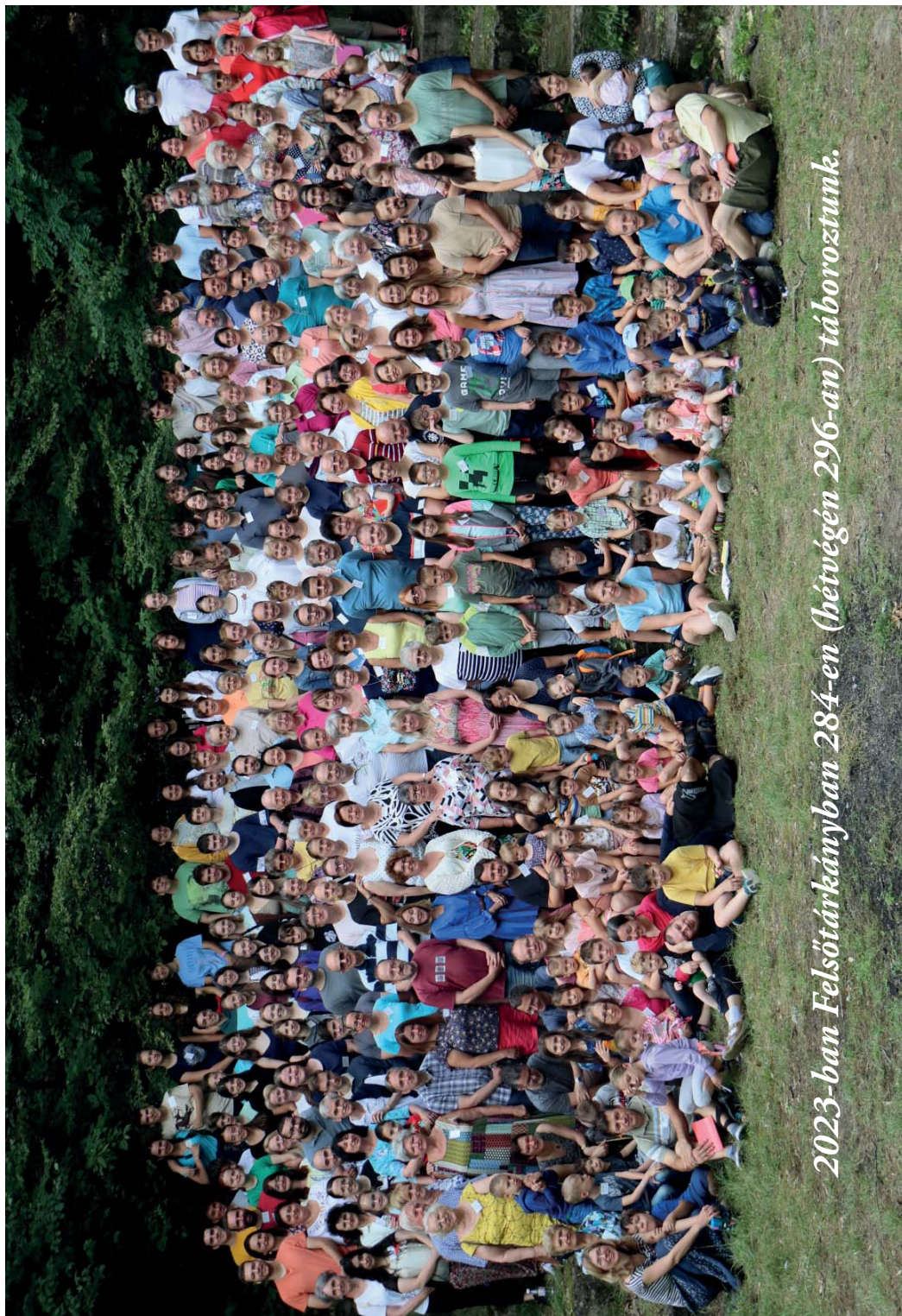
Dr. Majoros Angéla, 10. csoport

Lgazi felüdülést jelentett Felsőtárkányba megérkezni. Ehhez hozzájárult a rekkenő hőséget felfrissítő kiadós zápor is, de sokkal inkább a szeretetteljes légkör, a hazaérkezés érzése. Idén Dóri lányom már ifisként jött velünk. A frissen konfirmált gyerekek szülei egy csoportba kerültek, így mi magunk is új közösséget formálva ismerkedtünk, beszélgettünk a konfirmáció életünkre gyakorolt hatásáról, a bennünk és körülöttünk zajló változásokról. Emlékezetes marad a gyerekeinkkel tartott közös beszélgetés, ahol megoszthattuk egymással gondolatainkat, tisztázhattuk az esetleges generációs félreértéseket. A csúcspont az alkalom végén az összefogás erejét szimbolizáló „jurtakör” kialakítása volt; egymás kezét fogva az elfogadás és a bizalom gyakorlatban megtapasztalt érzése maradandó élményt jelentett.

Büszkeséggel figyeltük az új, Filemon ifi formálódását. Isten segítségét kérem, hogy nevükhöz híven szeretetteljes, összetartó közösségként növekedjenek hitükben! A közös éneklések, áhítatok, bizonyosságtételek, beszélgetések hozzájárultak, hogy lelkileg feltöltődve, új ismeretségek által gazdagodva térjünk haza, a „jövőre, veletek, ugyanitt” reményével szívünkben.

Dr. Ilyés Mónika, 12. csoport

2023-ban Felsőtárkányban 284-en (hétvégén 296-an) táboroztunk.

Kézműveskedés

Mindannyian változunk. Sokat változtam én is. Felnőttként ismertem meg Istent. Azóta vagyok tagja a gyülekezetnek. Az év kiemelkedő eseménye számomra is a kihagyhatatlan nyári tábor. Az idén is sok akadályt kellett legyőznöm, hogy ott lehessenek.

A csoportunk nehezen oldódott föl. Volt, aki azért imádkozott, hogy tudjon megszólalni. De a változás elkezdődött a csoportban, egyre többen kapcsolódtak be a délelőtti beszélgetésekbe, a hét második felére jól összerázódtunk. A napos szolgálat tovább erősítette bennünk a változást. Éreztük, hogy fontos, amit csinálunk, szükség van ránk is. Repetával örvendeztettük meg a még mindig éhes testvéreket.

A zenekarban látható „változás” az új ifisek bekapcsolódása, lelkesedése, sőtán esti „összeverődése”, dicsőítése a színpadon nagyon nagy örömet okozott mindannyiunknak.

Az idei táborból is fáradtan, de lélekben feltöltődve jöttem haza. Remélem, megadja az Úr jövőre is a lehetőséget, hogy ott legyek Felsőtárkányban!

Szarvas József, 13. csoport

Keresztyén szellemben nevelkedtem, de igazán sosem éreztem, hogy tagja vagyok egy gyülekezetnek. 2009-ben kezdtem a Nagyerdei Gyülekezetbe járni, és hamarosan idetartozónak éreztem magam. Többen hívtak a többgenerációs táborba, mindenkitől azt hallottam, hogy „ha egyszer eljössz, azt fogod kérdezni magadtól, hogy miért nem jöttél eddig”. 2019-ben vettem részt először a táborban, és az engem biztatóknak igaza lett, azóta a nyári programjainkat ehhez a héhez szervezzük. Az idei téma családunk számára nagyon aktuális volt, hiszen költöztünk, munkahelyi változások, iskolaválasztás és számos más kihívás ért minket az elmúlt időszakban. Még a csoportunk sem a korábban megszokott társaság volt, de ez nem változtatott azon a tényen, hogy a mély beszélgetések, bizonyágtételek, a közös elmélkedések – a csoporttársak humorával fűszerezve – megadták a lelki muníciót a következő évhez. Az esti áhítaton végzett szolgálatunk arról szólt, hogyan tudunk töltekezni, hogyan tapasztalhatjuk meg Isten gondviselő szeretetét az apró, mindennapi dolgoktól kezdve a nagy történésekig. Hálás vagyok, hogy ebben a gyülekezetben egymás hite által is épülhetünk. Az itt eltöltött idő lehetőséget teremt arra, hogy a különböző generációk közelebb kerüljenek egymáshoz és példaként szolgálhassanak egymás számára.

Dr. Baracsi Mária, 14. csoport

Lelkészi hivatás éve

Ldén harmadik éve, hogy új helyen, Felsőtárkányban táboroztunk. Mit jelent a tábor az én generációmnak? Nem elsősorban a helyet, a települést, a menüt az étteremben...

Alapvetően azt jelenti, hogy nagyokat beszélgethetünk a csoportban, vagy akár sorban állás közben. Azt, hogy mindenki együtt énekel, sokszor felállva, táncolva, tudva, érezve a lényegét: Isten jelenlétében vagyunk, az Ő országához tartozunk. Nagy élmény volt, hogy láthattuk, láthatjuk a sok gyermeket, fiatal a bölcsitől a kamaszkorig. Többségük a szemünk előtt cseperedett, fejlődött, ügyesedett, lett csetlő-botló kisgyermekből aranyos, segítőkész, udvarias kamasz, fiatal felnőtt. Egymáshoz, egymással is elfogadóak, figyelmesek voltak – jó példát láttak, jó nevelést kaptak. Hála és köszönet érte.

Láthattuk a szülőket, nagyszülőket türelmes szeretetét már-már kritikus pillanatokban is, de szinte mindig sikerült nekik megmenteniük a helyzetet. Ha időnként nehéz is volt jobb belátásra bírniuk a lurkókat, a kedves szó célhoz ért.

Az volt az érzésem, hogy szilárd alapok épültek, épülnek valódi testvéri közösségekben.

Horváthné Szűcs Vilma, 17. csoport

Beszélgetés lelkészeinkkel a szolgálatokról

„Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16) – hangsúlyozta Jézus, amikor a hetvenkét főt számláló tanítványi körének tagjait hívta el és küldte ki szolgálatra, hogy hirdessék az Evangéliumot. Érdeemes elgondolkodnunk azon a felelősségen, amellyel az Igével szolgálókat felruházta az Úr, és egyben örvendezünk is, hogy ezzel a bizonyossággal állhatunk ki mások elé bizonyágtételt tenni. Gyülekezeti tagokként is nagyon fontos ez számunkra, de lelkészként különösen nagy tétje van ennek az elhívásnak. Főleg olyan időkben, amikor – a demográfiai hullámvölgyhöz képest is nagyobb mértékben – országszerte csökkenőben van a teológiára jelentkezők száma. Etféle megfontolásokat is figyelembe véve nyilvánította a Magyarországi Református Egyház 2023-at a lelkipásztori hivatás évének. A tematikus esztendő apropóján tartottunk kerekasztal-beszélgetést a tábor egyik délutánján. Püski Lajos és Püskiné Szécsi Judit megválasztott lelkészeink, Szabó Pál beosztott lelkészünk és Petkes Piroska segédlelkészünk ösztön, időnként megrendítő módon szólt az elhívásukról, életpályájuk alakulásáról. Vallottak szüleik hitéről, bölcsességéről és szeretetéről, valamint a rájuk nagy hatást gyakorló lelkészekről és tanárokról. Beszéltek örömeikről, csodákról, és arról, hogy a család milyen erős támogató közeget jelent, de mertek szólni a lelkészi szolgálat nehézségeiről is. Lelkészeink bizonyágtételei a jelenlévő gyülekezeti tagjaink számára megerősítők, felemelők és elgondolkodtatók voltak. Áldja meg az Úr szolgálatukat, életüket!

Dr. Fazakas Gergely

Csoportunkat Judit vezette, moderálta. Sokakkal ellentétben nem neveztük Judit néninek, hiszen többségében idősebbek vagyunk nála. A csoport összetétele szerencsés volt a változás témájához. Mindenki élt át életében különböző kríziseket. Az első napi „hullámvasút” diagram készítésénél ez hamar kiderült. A vízszintes vonal helyett egyre több hullámvölgy került többünk lapjára. Az ember szereti az állandóságot életében, és ha változtatásra kényszerül, akkor elbizonytalanodik, frusztrált lesz. Ez a hitéleti, a magán jellegű és a munkahelyi területen egyarán előfordul. Megvizsgáltuk világi példán, a HR terület által ajánlott változásmenedzselést is, hogyan hat a változási, változtatási kényszer érzelmeinkre és hogyan viszonyuljunk racionálisan hozzá. A változtatási kényszer okozta érzelmi hullámvölgy ismerete segít nekünk minden változás, akár saját életünkben, akár a gyülekezetben történő változás feldolgozásában és más emberek krízishelyzetének megértésében.

Mint az ábrából látszik, ha eddigi kiszámítható, könnyen tervezhető életünkben drasztikus változás következik be, általában dühösek, zavarodottak, csalódottak leszünk. Személyes támadásnak éljük meg a kialakult helyzetet. Érzelmi energiánk nagyon alacsonnyá válik: „ez nem lehet igaz”. Dühünkben tagadunk, elutasítunk. Érzelmi energiánkat az ellenkezésre fordítjuk. Az idő múlásával, mivel sokat gondolkoztunk már a ránk váró, új helyzeten, a mélyponton kialakul bennünk a racionális elfogadás csírája. Tovább gondolkodva, idővel érzelmileg is elfogadjuk az új helyzetet. Érzelmi szintünk ismét a megelőző helyzet szintjére áll be. Megállapítottuk, legnagyobb segítség ebben is a kitartó imádság. A megelégedett, kiszámítható életben bekövetkező tragédiáról, annak feldolgozásáról sokat tapasztalhatunk a mostanában napi olvasásra ajánlott Jób történetéből és az Újszövetségbe is átnyúló gondolatból: „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...”

Bécsi Gábor, 16. csoport

Változások dinamikája, menedzselés.

Tábori vers

Forró nyári napon várt minket a felsőtárkányi tábor,
A tábornytás izgalmát fokozta egy zivataros zápor.
Az időjárás előre megszondázta, hogy hat ránk ilyenkor
A folyamatot megtörő változás a csoportbeosztáskor.

Másnap már reggel szembesülhettünk szükséges változtatással,
Az ébresztő éneklés útvonalának kért módosításával.
Változás volt még a kirándulás megszokott idő-pontjával,
Hét közepe helyett előbbre került a kisvasút okával.

A kirándulás a kisvasút háromszori fordulásával,
Így is sok élményt adott az alternatív lebonyolítással.
Mert a visszaútban vonatozás helyett egy jó gyaloglással,
Találkoztál integetve, parolázva az akkor utazókkal.

Másnap a felvezetőben, a programok ismertetésekor,
Nagy nevetés lett a délutáni számháború hirdetésekor.
Bár a részvétel 8-tól 60 éves korig rugalmas volt,
Pikánsan hasznos figyelmeztetést kapott a felső harmadkor.

Örültem is én, hogy túl a 75-ön engem nem érintett,
Így megbélyegzés nélkül személyem más program után nézhetett.
Találtam is szórakozást, ami bár kicsiknek volt tervezett,
Sanyi bácsi programját, amit lovagi tornának nevezett.

A tornának a sárkányölő verseny volt az egyik eleme,
A gyerekek öröme lett, a sárkányok lelövő versenye.
Élvezet volt látni, hogy küzd a kicsik igen harcos serege,
Kérdés, az ultra állatvédők vajon mit szólnának mindehhez?

De magamra is vonhatnám ám az előbb nevezettek haragját,
Mert a B.6.-ból a hét alatt likvidáltam öt meztelen csigát.
Mentségemre szolgáljon az az egyértelművé vált tény csupán,
Hogy a családom a vendégeket nem szívelte úgy igazán.

Nem hagyható ki, ami egy tatai emléket felidéze,
Az a vacsora, amit úgy élénk tenni mertek szerdán este.
Jónéhányan, így én is megjegyeztük, kissé megkeseredve,
Az amúgy nagyon finom brassói, milyen rossz lett így lehűtve.

A külső körülményekben is volt olykor gyakori változás,
Mint pénteken is, amikor fordított egyet az időjárás.
De nem sikerült neki a teljes tábori hangulatrontás,
Elázva is élveztük az utolsó teaházi teázást.

Nem lefedve teljesen az események gazdag, hosszú sorát,
Láttunk repülni madár és repülőgép helyett egy pelenkát.
Aki megvalósította, tudod-e, bizony nem volt senki más,
Mint az, aki kép-mutatóként nem képmutató egyáltalán.

S íme, közel a tábori folyamatban a legnagyobb változás,
Elérkezett a Táborgyertya, jelezve, közel a távozás.
Akarjuk, akár nem, a tábori folyamatban jön a zárás,
A VÁLTOZATLAN és ÖRÖK áldásait, vigyük magunkkal tovább!

Szabó István

Tábori humor

Csoportunkban sok szó esett arról, hogy milyen, vagy milyennek kell lennie egy gyülekezeti közösségnek. Ezeket a gondolatokat gyűjtöttem csokorba.

Szeretet, őszinteség, testvériség és még sok más pozitív dolog jellemezhet egy keresztyén közösséget, de mégsem ezek miatt keresztyén.

Egy keresztyén közösség egyedül Krisztusban és Krisztus által létezik, csak Krisztus által vagyunk testvérek (Bonhoeffer). Vagyis nem azért testvér a másik ember, mert kegyes lélek, mert őszinte szívvel közeledik hozzám, hanem azért, mert Krisztus őt is megváltotta. Ez azt is jelenti, akkor is testvér a testvér, akkor is felelős vagyok érte, ha épp elbukott, vagy nem támogat.

Egy keresztyén közösség olyan tagokból áll, akiket Isten Jézus Krisztusban öröktől fogva kiválasztott, a végtelen idő egy pontján, egy adott helyen közösségbe fogott össze. Gyülekezetünk az örökkévalóságban mérettetik majd meg. A mi felelősségünk, hogy merre fejlődik.

Jellemzik a keresztyén közösséget a közösen vállalt szolgálatok. Ha nincs ilyen, akkor csak egy szellemi alapon szerveződő baráti társaság vagyunk. A hetenkénti elmélkedések az Ige felett kiüresedhetnek, ha nincsenek közös célok, feladatok. Nagyon jó nekünk így együtt, de feladatunk is van, be kell töltenünk azt a miszsiót, amit Krisztus ránk bízott. Ehhez bizony szükséges, hogy tudjunk változni a változó világgal, így maradhatunk befogadóak. De eközben nem igazodhatunk a világhoz, mert csak így maradhatunk meg keresztyén közösségnek.

Kertiné Rózsa Anikó, 15. csoport

Buborékfújás

A medencében

Társasjáték

Szivárvány –
a Debrecen-Nagyterdei Református
Egyházközség hírllevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.
Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos
Nyomda: Litográfia Készült 450 példányban
31. évfolyam 9. szám Megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma:
11738008-20012917
E-mail: refnagyerdo@gmail.com
Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Filemon ifi

Tizedszer táborozók

Kirándulás kisvasúttal

Táborgyertyya a szabadban

